

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opus pulcherrimu[m] de tribus vsitatis christianoru[m]
actibus: oratione videlicet: ieiunio [et] elemosyna**

Guntherus <Parisiensis>

Basilee, 1507

VD16 G 4140

Cap[itu]l[u]m primu[m].

urn:nbn:de:hbz:466:1-30791

gratiā plurimos facere satage-
bat. Post omnes petitiones/se-
quitur hōm pfirmatiōis. i. amen:
quod idē est ac si diceret: indubi-
tant aut vere: aut etiā sine defe-
ctu. A/ siquidē sine: mene autē
defect⁹ interpretat.

Liber undecim⁹: de
pdictis petitiōib⁹ ordine cōuer-
so: Caplin primū.

Dost illū ordinem quo
saluator orādi formaz
quā tradebat discipul⁹
suis/ p̄ria voce digessit: aliam
quoq; expositionē/ eoz videli-
cet q̄ p̄fatā orationē cōuerso pe-
titionū ordine differendam pu-
tant: p̄missi memores p̄seq̄ stu-
deam⁹. Aiunt em̄ celestē docto-
rem ea q̄ potissima nouerat et
maxime optanda p̄ma posuiss-
se: veluti sacrificatiōē nois: nō
illā quā dixim⁹/ s; aliā q̄ in fu-
tura t̄m̄ vita fieri: et aduentū re-
gni eterni: deinde p̄ media q̄dā
ad ultimā petitiōē puenisse/ q̄
petim⁹ a malo liberari: quod utiq;
put illi accipiunt: p̄mū eē oport-
et/ ad vitā eternā tendentib⁹.
Un̄ et huic quoq; expositioni se-
ptē dona spūs sancti cōuerso or-
dine nitunt applicare: et septē
virtutes quas dñs in euāgelio
cōmemorat: et earū premia tā
ipsis donis q̄ petitiōib⁹ nō in-
diligenter assignant. Dicūt er-
go: Pater noster q̄ es in celis.
Hec q̄dē mutari nō optet/ sed
sub ea quā p̄missim⁹ expositionē

teneant: hoc t̄m̄ adiecto q̄ tam-
hic q̄ ibi: nō solū ad p̄sonā pa-
tris/ verū et ad totā trinitatē: q̄
et ip̄a verissime pater oim̄ est: pe-
titiōes iste dirigant: libera nos
a malo. Mali spēs sicut supra
docuim⁹/ diuerse sunt: a quibus
oib⁹ liberari/ bonū est et iocun-
dū et optabile. Hoc autē in loco
noīe mali p̄ua q̄dam mentis
q̄litas q̄ amor mūdi d̄r̄ intelli-
gi debet: q̄ amor a deo mal⁹ est
ut odiū dei et cōtēptū inducat:
quē admodū scriptū est: Qui Iaco. 4.
cunq; voluerit amic⁹ esse hui⁹
mundi: inimic⁹ dei cōstituetur.
Ab hoc igit malo liberamur p̄
sp̄m timoris: cum hō suoz sibi
p̄sci⁹ maloz incipit cogitare vi-
as suas: et timore gehenne hu-
milis ad deū p̄uersus: volupta-
tib⁹ et pompis seculi sponte re-
nūciat: ac volūtariā amplectit⁹
paupertatē. Que q̄dē sp̄ual⁹ pau-
pertas nō tam in relictōe rerū
tpaliū q̄ in eaz cōtēptu posi-
ta est: eaten⁹ ut in multis fa-
cultates h̄i possit: si eas nullo
amore aut desiderio possideret:
s; ad h̄ t̄m̄ ut in necessitatibus
pauperū et p̄is v̄lib⁹ let⁹ expen-
das. Huic igit sp̄uali paup̄ta-
ti q̄ nō aliud q̄ virtus humili-
tatis est: regnū celoz p̄mittit/
dicente dño: Beati paupes sp̄i matth. 5.
ritu: quā ip̄oz est regnū celozū.
Nec dixit ip̄oz erit: s; ip̄oz est:
ut q̄ sponte p̄ deo paup̄ant: iā
se ditissimos et regni celoz pos-
sessores aḡscāt. Et ne nos idu-

cas i tēptatiōz. Solēt plerūq; renūciātib⁹ sc̄lo p̄les ⁊ ḡuiores tēptatiōnū pestes emergere: iuxta illud: Fili accedēs ad seruitutē d̄i/ p̄para aiām tuā ad tēptatiōnē. Et ideo sequit̄ illa petitiō/q̄ petim⁹ a deo in tēptatiōnē nō induci. i. ne ip̄o deserente nō culpa ei⁹/ sed vitio n̄ro in cōsensū tēptatiōnis inducamur.

Qd̄ qd̄ fit p̄ spiritū pietat⁹: q̄ cū dat⁹ nobis fuerit cōparit̄ in firmitati n̄re: ⁊ nos sua bonitate ab oī tēptatiōe grauior⁹ peccati cōseruat ⁊ p̄regit. Per quē etiā beniuoli ⁊ mites ac deuoti efficiuntur vt nihil qd̄ deū aut primū offendat v̄l facere libeat vel etiā cogitare. Un̄ ⁊ huic futuri pietatis ⁊ māsuētudinis possessio terre p̄mittit̄: cū dñs

Eckl. 2.

Matth. 5

P̄s. 141

Matth. 6

Job. 25

dicit: Beati mites qm̄ ip̄i possi debūt terrā: nō hanc vtiq; p̄sentē in qua crudeles ⁊ impij maxime dñant: sed illaz de q̄ dicit psalmista: Portio mea dñe sit in fra viuentiū. Et dimitte nobis debita n̄ra sic ⁊ nos dimittim⁹ debitorib⁹ n̄ris. Sequit̄ tertia petitiō: q̄ iubemur a deo postulare: vt sicut peccatib⁹ in nos peccata dimittim⁹: ita ⁊ ip̄ se pctā n̄ra dimittat. Nemo em̄ vt ait scriptura mūd⁹ est a pctō nec infans vnus diei: si sit vita ei⁹ sup̄ frā. Dimitte nob̄ debita n̄ra sic ⁊ nos dimittim⁹ debitorib⁹ n̄ris. Attēde cōditionē. Si cū ⁊ non dimittim⁹ debitorib⁹ n̄ris. Nō dixit: sic ⁊ nos dimit

tim⁹ tibi: qz deus qcqd̄ agat in hoīe peccare nō p̄t: nec aliqd̄ facere qd̄ ei dimitti opteat. Et ideo dixit: debitorib⁹ n̄ris: vt sicut nos peccatib⁹ in nos proximis pctā dimittim⁹ p̄pter honore dei: ita deus sua bonitate n̄ra nobis dimittere dignetur. Hoc aut̄ fit p̄ spiritū scie: q̄ de terrenis est: quē cū accepit homo vidēs in hac vita p̄senti nō posse habere plenā p̄fectāq; scientiā tot⁹ resoluit̄ in luctū: nec expectat in hoc mūdo p̄solatiōnē: sed illā quā lugentib⁹ p̄mittit̄ saluator: ita dicens: Beati q̄ lugēt: qm̄ ip̄i cōsolabunt. Qd̄ vtiq; tūc fiet: cū finita m̄di miseria/tristitia n̄ra vertet̄ in gaudium ⁊ gaudium n̄m nemo tollet a nobis.

Matth. 9

Job. 14

Capitulū secundum

Dane n̄m q̄tidianū da nob̄ hodie. In̄ hec oīa necesse est nob̄ q̄tidiani panis alimonia sustentari: ⁊ iō q̄tra petitiōe postulam⁹: vt eū nob̄ de⁹ q̄tidie. i. indefinēt largiat̄. Qui panis nil aliud fere est q̄ sp̄s fortitudis: quē cum accepit hō cōfortat ⁊ corroborat i amore iusticie/ a deo/ vt in hac vita nihil p̄ illā desideret: nihil p̄ ip̄az pati v̄l timeat v̄l recuset. Huic sc̄o d̄siderio qd̄ dñs esuriē ⁊ sitim vocat: saturitas i futuro p̄mittit̄: cū dicit idē saluator: B̄ti q̄ esuriāt ⁊ sitiūt iust. qm̄ ip̄. saturabūt. Qd̄

Matth. 5